

poslanec, nýbrž bylo jeho samozřejmou povinností jako zodpovědného redaktora, zjednat si jistotu, zda byla interpelace předmětem sněmovního rokování, čili nic. Jen tenkrát, kdyby byl konal příslušné šetření a beze své viny dostal o rozhodné okolnosti nesprávné informace, bylo by lze mluvit o skutkovém omylu, který by ho omlouval. Za daného stavu věci kdy, jak sám doznává, bez dalšího opatření uveřejnil zaslanou mu interpelaci nestaraje se dále o to, zda byla předmětem jednání sněmovního a zda stala se opravdu »interpelací«, požívající imunity, nemohl první soud jinak, než vyloučiti jeho bezelstnost. Nemůže se proto stěžovatel odvolávat na skutkový omyl, který rozsudek nejen nezjišťuje, nýbrž naopak formálně bezvadně vylučuje. O beztrestnosti obžalovaného z důvodu §u 2 písm. e) tr. zák. nemůže býti tudíž řeči.

Čís. 2121.

Násilí ve smyslu §u 93 tr. zák. spočívá již ve svémocném jednání na straně pachatelově a v omezování volnosti pohybu na straně osoby napadené.

Omezování svobody nevyžaduje, by někdo byl omezován v pohybu na úzkém místě; spadá sem i bránění osobě (ženské) v krámě se nacházející zastupováním cesty vyjítí dveřmi na ulici; nezáleží na tom, že mohla obtěžování se strany pachatelovy uniknouti zadem do bytu.

(Rozh. ze dne 5. října 1925, Zm I 651/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 28. července 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 93 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje svými vývody, poukazujícími k důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., že v tomto případě není zjištěno násilí, které předpokládá i omezování osobní svobody, předsevzaté jiným způsobem, než uzavřením. Pravdu má stížnost v zásadě, že i omezování svobody jiným způsobem předpokládá vynaložení násilí, které se přibližuje násilí, způsobenému uzavřením; náleží* zločin podle §u 93 tr. zák. svým zařazením a povahou ku zločinům veřejného násilí, v hlavě IX. trestního zákona upraveným. V nepravu je však stížnost, tvrdíc, že násilí nebylo pro tento případ zjištěno. Vždyť rozsudek vyslovuje ve výroku výslovně, že obžalovaný svémocně a proti vůli Boženy K-ové překážel jí v užívání svobody; tím je zjištěno stížností postrádané násilí, jež spočívá již ve svémocném jednání na straně pachatelově a v omezování volnosti pohybu na straně osoby napadené. Toto násilí je však též plně opodstatněno skutkovými zjištěními, podle nichž obžalovaný asi půl hodiny Boženě K-ové v jejím krámě proti její vůli zúmavně a vědomě cestu zastupoval, takže se nemohla dostat ke dveřím, jimiž chtěla před jeho obtěžováním utéci na ulici. Z těchto zjištění plyne, že obžalovaný svým počínáním bránil napadené v náležející jí volnosti pohybu

tak intensivním způsobem, že po drahnou dobu nemohla se vymaniti z jeho moci a dopustil se takto na ní násilí, zákonem předpokládaného.

Stížnost namítá dále, že omezování osobní svobody podle §u 93 tr. zák. vyžaduje, by někdo byl omezován v pohybu na úzkém místě. V tomto případě jest však zjištěno, že obžalovaný omezoval K-ovou jen zastupováním cesty ku dveřím na ulici, nikoli však tak, že by vůbec nemohla krám opustiti, totiž odejít do svého bytu a za sebou dvěře zamknouti. Stížnost jest bezdůvodna. V zákoně nelze nalézt opory pro předpoklad, že omezování v pohybu musilo by se dít na úzkém místě, a nelze také skutkovou podstatu §u 93 tr. zák. vyloučiti z toho důvodu, že napadené osobě bylo snad možno pachateli nějakým způsobem uniknouti. Máť každý občan podle zákona právo, pokud tu není zákonných omezení, pohybovati se volně, kam mu libo, a nikdo není oprávněn, osobovati si nad ním nějakou moc. V daném případě je ostatně jednak prokázáno, že napadená chtěla se ze svého krámu dostat na ulici, což však jí bylo zastupováním cesty se strany obžalovaného znemožněno, takže dle toho byla ve skutečnosti omezována ve volném pohybu na určitě obmezené úzké místo, jednak zjištěno, že se ohrožená bála jíti do bytu, poněvadž tam nikdo nebyl a nikoho by se nebyla dovolala. Popírá-li dále stížnost, že není prokázáno, že obžalovaný měl úmysl, omezovati osobní svobodu K-ové, nedoličuje tím žádného z důvodů zmatečnosti v §u 281 tr. ř. výlučně vypočtených, nýbrž napadá jen nepřiměřeně (§§y 258, 288 čís. 3 tr. ř.) přesvědčení soudcovské, získané v uvážení celého vystupování obžalovaného. Sledoval-li obžalovaný svým jednáním další cíl, buď dosáhnouti od napadené polibku nebo přiměti ji k cizoložství, nemůže to arci zrušiti odpovědnost za omezování osobní svobody, jehož použito býti mělo jako prostředku k dosažení onoho účelu a jež naplňuje všechny zákonné náležitosti zločinu podle §u 93 tr. zák.

Čís. 2122.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

I když soud, příslušný podle druhého odstavce §u 6 vlád. nař. ze dne 16. června 1924, čís. 125 sb. z. a n. (pětičlenný kmetský senát) odsoudil obžalovaného pouze pro přestupek, řídí se opravné řízení podle všeobecných ustanovení §§ů 280 a násl. tr. ř.

Z beztrestnosti podle §u 4 odstavec první zákona jsou vyloučeny případy, kde se obžalovanému jednalo v první řadě o jiný cíl než o veřejný zájem (na př. mstivost).

(Rozh. ze dne 6. října 1925, Zm I 666/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto kmetského soudu v Chebu ze dne 25. června 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zanedbání povinné péče ve smyslu §u 6 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto